

Kiếp Sau Xin Chớ Làm Người Làm Cây Khuynh Diệp Trường Bùi Thị Xuân

Muốn khóc. Mà thôi không khóc!
Muốn cười. Mà thôi không cười!
Con người...Đau quá đi thôi
Tan đàn và rồi xẻ ghé...

Năm châu chỉ có bốn bể
Đất trời một cõi Bể Dâu
Không phải lời Ông Nguyễn Du
Dạ, thưa, ai từng nói vậy?

Tương Giang, một dòng nước chảy
Hai người uống nước một sông!
Đến đâu chỗ rẽ của lòng?
Chỗ nào Kim Luông, Đại Lược?

Người lính chết vì Đất Nước
Người dân chết vì ngược xuôi
Mây trắng thì cứ trôi trôi
Một cánh hạc vàng không lại!

Ờ, tại sao em, con gái
Lớn lên làm phận đàn bà...
Làm gì thì vẫn là hoa
Hiện ra như vàng nhật nguyệt...

Như Virginie như Juliette...
Nghẹn ngào, lấp lánh, văn chương
Gầy gò như ông Tú Xương
Mà ký ức đầy sông Lấp...

Quê Hương anh là Tổ Quốc
Cảm ơn em lắm núi rừng...
Những chiếc lá rưng rưng rưng
Những chiều mùa Thu gió thoảng!

Em dẫu chỉ là một thoáng
Áo dài bung lụa Blao...
Đêm đêm anh đếm trời sao
Thấy anh yêu em vô lượng...

*Thấy anh bỗng thành con bướm
Giữa trời...hồn bướm mơ Tiên
Thấy em cái mặt làm duyên
Nhớ em hồi em mười bảy!*

Trần Vấn Lê